

fea roșie, puțin degradată), ca și acela al actului II (budoar împodobit cu mătese matlasată și bătind în roz). Remarcabil. În special, exteriorul casei din actul III. cu joc de ferestre și scară înaltă de piatră, caracteristice locului, ingenios orinduite. Lumină, nuanțată.

Am revăzut spectacolul Teatrului Municipal cu piesa lui G. B. Shaw: *Nu se știe niciodată* (regia și decorurile W. Siegfried, costumele Cella Voinescu), acum montat în decoruri mai simple, alternate cu draperii, soluție cerută de scenele unde se reprezintă. Cadrul scenei — cu arabescuri în lemn, amintind vechile și greoaiele rame ale tablourilor epocii, căreia, în actul al III-lea, îi corespund atât de fericit linia oglinzii mari de deasupra căminului, mobilele comode, scrinul, coloanele — sugerează într-adevăr epoca victoriană. Astfel, prin amănunte caracteristice și fără a face decoruri complete, decoratorul a izbutit să redea cele necesare, împlinite prin costumele pline de caracter și vervă ale epocii. Șezlongul din actul al III-lea, așezat în dreptul căminului, este cel mai relevant pentru epocă, și regia l-a folosit din plin, în el legănându-se succesiv diferitele personaje. Fundalul cu marea și plaja ne-a părut cam spălăcit, fără suficientă expresivitate.

Spectacolul Teatrului Național „I. L. Caragiale” cu piesa lui Eduardo De Filippo: *Blestematele fantome* (regia Ion Iancovescu, schițe de decor Gh. Bedros, schițe de costume Gabriela Zamfirescu, pictura murală Victor Jurca) are un decor unic, reprezentând interiorul unui castel italian din secolul al XVI-lea, după cum reiese din text. Dacă arhitectonic, decorul este satisfăcător în parte — baldachinul central și mai ales cele două balcoane laterale, adică ferestrele lor și nu balustrada, având motive de Renaștere și precizând deci timpul și locul — în schimb, pictura murală din fund, cu joc de scări ce par reale („trompe l'oeuil”),

cu un balcon și mai sus cu un riu, maluri și copaci, este cu totul necorespunzătoare.

Intenția regiei și a scenografiei a fost probabil aceea de a stărni confuzie între personajele reale ale piesei și personajele pictate pe perețele din fund, personaje stând în picioare pe scări și în balconul pictat, astfel ca acestea să pară eventual fantome, în unele momente ale acțiunii. Dar fixitatea personajelor înfățișate în pictura murală, prezența lor continuă în ochii spectatorilor produc tocmai efectul contrar. Și aceasta mai ales datorită tratării naturaliste a întregii picturi murale. Prea încărcată, lucrată aproape fotografic, înfățișând scări în „trompe l'oeuil” și personaje în costume nu din vremea construirii castelului — presupus a fi bintuit de stafii — și nu pe castelanii de care este vorba în text, pictura murală nu corespunde cu nimic cadrului istoric al clădirii, deci stilului Renașterii, nici nu contribuie la ambiguitatea atmosferei cerută de text. O imagine fără nimic sugestiv și artistic în ea, necorespunzătoare, ca și vitraliul cu un cavaler, pictat de asemenea naturalist. Dacă pictura murală ar fi fost lucrată mai sugestiv, cu puternice umbre și lumini — eventual cu o naivitate și vervă de panopticum — și variat luminată de reflectoare, în funcție de desfășurarea acțiunii, și dacă vitraliul ar fi fost mai în stil, desigur că alta ar fi fost impresia în cursul acțiunii și mai ales în cutremurătoarea scenă în care apare Armida cu copiii și părinții ei. Grotescul acestei apariții în grup, care are, din commedia dell'arte și din Pirandello, un amestec de prozaism și adincă sentimentalitate umană, de joc pe două planuri sufletești, ar fi fost și mai potențat într-un decor mai adecvat, pe care fulgerele l-ar fi făcut deosebit de expresiv. Iată un caz cînd scenografia, și mai ales o nefericită pictură murală, scade și chiar dăunează dramatismului unei piese.

Petru COMARNESCU

clar...

PIESA. — Tupeul, nerușinarea se desfășoară însă în piesa lui Nușici fără vulgaritate, ridicolul reiese plin de humor, disprețul se manifestă prin ris. Piesa, vie,

prezintă o serie de întâmplări susținute de un întreg cortegiu de tipuri, oameni ce se succed aducînd în scenă neprevăzutul, intrigă, neliniști egoiste potolite prin alte și alte intervenții încărcate, tumultuoase și delicios redată.

(M. Constantinescu, în *cronica la Doctor în filozofie — Teatrul de Stat Turda. „Făclia”, Cluj. nr. 3215).*

...obscur

CANALUL ȘI VALOAREA STILISTICĂ. — Piesa *Soțul ideal* are pentru noi o dublă valoare, de document, care — prin aluziile la Canalul de Suez — a devenit de o acută actualitate, și o valoare stilistică, fiind construită cu măiestrie și abundind de surprinzătoarele și amuzantele paradoxuri și aforisme caracteristice lui Wilde.

(Stela Gabor, în *cronica la Soțul ideal* — *Teatrul de Stat Arad*. „*Flacăra roșie*“, Arad, nr. 3878).

FILO-FOTOGRAFISM. — Deosebit de reușit este tabloul lacului, dînd imaginea vie a apei, a plantelor.

(Valentina Stănescu, în *cronica la Crîngul de călini* — *Teatrul de Stat Constanța*. „*Dobrogea nouă*“, nr. 2641).

INFORMAȚIE RIGUROASĂ — Piesa *Intr-un ceas bun* este cea mai recentă realizare a dramaturgului sovietic Victor Rozov.

(Sandu Plugaru, în *cronica la Intr-un ceas bun* — *Teatrul de Stat Orașul Stalin*. „*Drum nou*“, nr. 3759).

SPECTATORII ȘI COTITURA (?) — Ce-i drept (și mai ales supărător) în sală se mîncă bomboane, se șușotește, ori pur și simplu se ride la unele scene în care sensul nu e nici pe departe ilariant. Însă nu acesta este spectatorul după ale cărui reacții trebuie să ne conducem. El este numeric slab reprezentat, dar există și supără. Și dacă l-am amintit am făcut-o numai pentru a sublinia cotitura pe care o reprezintă Strigoii în repertoriul teatrului timișorean.

(S. Dima, în *cronica la Strigoii* — *Teatrul de Stat Timișoara*. „*Drapelul roșu*“, nr. 3756).

CE-I ÎN GUȘĂ ȘI-N CĂPUȘĂ. — În rolul femeii necunoscute, Dina Cocea a mers pe linia unor efecte facile, de buze, de gușă, de gungurit, a unei intonații care dă fiecărei fraze o linie de pod suspendat, fermă la primul și la ultimul cuvînt, și făcînd între ele o burtă a cărei curbă este mai mare sau mai mică după lungimea frazei, ca și pe linia unei agitații exterioare, rezultată din forțarea indiscretă a textului.

(Radu Popescu, în *cronica la Omul destinului* — *Teatrul Național „I. L. Caragiale”* (Studio). „*Rominia liberă*“, nr. 3850).